

Arrest

nr. 282 221 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 september 2022 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies).

Op dezelfde datum werd aan verzoeker tevens een inreisverbod van acht jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“INREISVERBOD

[...]

ALIAS: [...],

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 06/09/2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980: □ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 24.05.2022 in het bijzijn van de terugkeerbegeleider, sinds 16 maanden in het rijk te verblijven; niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert; verder verklaarde hij geen duurzame relatie te hebben, wel een broer en twee minderjarige kinderen in België te hebben. De kinderen verblijven bij hun moeder, V.B.S. te Mol. Hij wil niet terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij bij zijn kinderen wil zijn en hij terug een goed contact heeft met hun mama. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat deze laatste en zijn kinderen niet op bezoek komen in de gevangenis. Hij ontving in juni 2022 éénmalig bezoek van een vriendin, genaamd R.S. Deze laatste geniet van een verblijfsrecht in het Rijk en is momenteel in het bezit van een F+kaart geldig tot 10.02.2032. De betrokkene haalt effectief aan minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verblijft sinds 07.05.2022 in de gevangenis. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de dochters sinds zijn opsluiting in de gevangenis uitsluitend toekwam aan de moeder van de kinderen.

Een voldoende hechte band kan betrokkene dus niet hebben opgebouwd met zijn partner en kind zodat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij betrokkene zijn verantwoordelijkheid opneemt ten aanzien van zijn kinderen en mee instaat voor hun opvoeding en hun verzorging. Hij toont ook niet aan of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding en op welke manieren hij financieel bijdraagt aan de opvoeding van zijn dochter. De betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kind. Er liggen momenteel dan ook geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er een hechte band zou bestaan tussen de betrokkene en zijn kind.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarig) kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor het kind geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Dat de uitoefening van zijn familie leven met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De beschermingen het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven van de betrokkene. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er geenszins van weerhouden om herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Zo blijken zijn dochters in 2016 en 2018 te zijn geboren. Sinds hun geboorte heeft de betrokkene nog een feit gepleegd in het Rijk. Dit getuigt ook allerminst van verantwoordelijkheid tegen over zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. 1BI schending van artikel 8 EVRM werd dan ook niet aannemelijk bevonden. Het administratief dossier bevat bovendien geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 27.11.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Hij maakte toe gebruik van de identiteit D.M. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, poging tot diefstal, feiten waarvoor hij op 17.12.2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en

druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden .

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Moyen unique : violation de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après : la loi du 15 décembre 1980), des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de l'erreur manifeste d'appréciation.

3.1.L'Office des Etrangers motive notamment sa décision de la manière suivante

« .. »

:« »L'Office des Etrangers considère que les faits commis par le requérant sont graves et que ceux-ci mettent en péril la sécurité et l'ordre public.3En d'autres mots, l'attitude du requérant est susceptible de porter atteinte à l'ordre public et son comportement constitue une menace actuelle et suffisamment grave affectant les intérêts fondamentaux de la société.3.2.L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :« § 1er.

La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants : 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. [2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque : 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour; 2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2 La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. § 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires. § 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.

»L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée. La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.^{43.3.}L'Office des Etrangers n'explique pas plus les raisons pour lesquelles le requérant constitue « une menace grave pour l'ordre public ».A tout le moins, le requérant reproche à la partie adverse d'avoir mal motivé sa décision quant aux raisons pour lesquelles il considère que le requérant est une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Pour rappel :- le 27 novembre 2014, le requérant est condamné pour des faits de drogue par le tribunal correctionnel d'Anvers à une peine de 2 ans d'emprisonnement.

- le 17 décembre 2018, le requérant est condamné à une peine de 15 mois d'emprisonnement pour des faits de vol.

La partie défenderesse aurait dû étayer davantage les raisons pour lesquelles elle considère que le requérant est une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale dès lors que le simple constat d'une condamnation définitive ne peut suffire à justifier la menace sérieuse et actuelle et que mis à part le fait que le requérant s'est rendu coupable d'une infraction pénale, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse à lui appliquer la sanction très sévère de huit années d'interdiction d'entrée sur le territoire, dès lors que le requérant est dans l'impossibilité de comprendre quel critère, fait ou élément a permis d'arriver à une interdiction aussi forte de huit ans.

Or, l'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la Cour de justice de l'Union européenne précise la portée à donner à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des États membres.

Selon cet arrêt : « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à l'encontre de E. dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54). [...] Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger (voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54) ».Il incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société (nous soulignons).5Il apparaît « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de 'danger pour l'ordre public', au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger 1 ».

S'il est vrai que le trafic de stupéfiants peut constituer une menace suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, les faits commis l'ont été il y a plus de 8 ans.

La condamnation pour vol a été prononcée il y a plus de 4 ans.

La prise et la notification d'une interdiction d'entrée plus de 4 ans après la commission du dernier fait ne semblent pas répondre aux exigences de motivation formelle prévues par la loi en ce sens que l'autorité administrative ne démontre pas que le requérant, par son comportement personnel, constitue une menace actuelle pour la société.

Il apparaît que l'Office des Etrangers n'explique pas en quoi le requérant constitue une menace réelle, actuellement et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société."

3.2. De bestreden beslissing motiveert dat het inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). *In casu* werd een inreisverbod van acht jaar opgelegd, omdat verzoeker geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom hij aanzien wordt als een ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Hieromtrent wordt er in het bestreden inreisverbod echter uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker op 27 november 2014 veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van twee jaar wegens inbreuken op de drugwetgeving. Verzoeker werd opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank op 17 december 2018 ditmaal tot een gevangenisstraf van vijftien maanden wegens (poging) tot diefstal. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigen en indruist tegen de maatschappelijke normen. Er wordt tevens op gewezen dat dergelijke feiten zowel materiële als morele schade toebrengen en een enorme impact heeft op iemands privacy waardoor dergelijke feiten ook een psychische impact hebben op de slachtoffers. Uit zijn betoog blijkt niet dat verzoeker de veroordelingen of de maatschappelijke impact van de gepleegde feiten ontkent. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wordt er in de bestreden beslissing daarenboven niet louter verwezen naar de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd. Zo wijst verweerder erop dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op het grondgebied te verblijven zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. Op basis van de elementen zoals aangevoerd in de 'vragenlijst hoorrecht' die verzoeker overmaakte op 24 mei 2022, werd er daarenboven rekening gehouden met verzoekers gezinsleven in België. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker niet ingaat op deze elementen. Gelet op het voorgaande en gezien op de maatschappelijke impact van de feiten die verzoeker pleegde, oordeelt verweerder dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde in de zin van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de feiten waarnaar verwezen wordt in het bestreden inreisverbod, reeds dateren van acht en vier jaar geleden. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker de feiten en veroordelingen waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet ontkent. Verzoeker gaat niet in op de feiten waarvoor hij veroordeeld werd en betwist de ernst ervan in wezen ook niet. Door louter te wijzen op het feit dat de veroordelingen dateren van vier en acht jaar geleden, gaat verzoeker voorbij aan de zwaarwichtigheid van de veroordelingen.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan die in rekening gehouden diende te worden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en gezien de elementen die eigen zijn aan het onderhavig dossier, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om een inreisverbod van acht jaar op te leggen, minstens maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk. De motivering van het inreisverbod is draagkrachtig en afdoende om het inreisverbod te schragen.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT